

Gáspár Anna Éva És András Németországban

Itt Németországban vagyunk a férjemmel, Andrissal [Gáspár András]. Kérdezték tőlünk: 'Miért akarnak kimenni Németországba, kémkedni akarnak?' 'Azért megyünk, hogy a rokonokat meglátogassuk.' Kaptunk meghívót, sok papír, sok utánajárás, de a férjem mindent megcsinált. Megkaptuk a vízumot. Három hónapig voltunk ott. Elmentünk repülővel Kelet-Németországig, ott le kellett szállni, és onnan aztán mentünk vonattal Frankfurtig, mert a rokonok Frankfurtban voltak. Felszálltunk ott [Kelet-Németországban] a vonatra. És hát olyan levegő volt ott, mint nálunk a vonaton, és megérkeztünk a határhoz, a nyugatnémet határhoz, és akkor jött a nagy nyüzsgés: egy csomó ember bejött seprűvel, ronggyal, ezzel, azzal. A végében eddig nem volt víz, nem volt végépapír, mindent kitakarítottak, fertőtlenítettek Nyugat-Németországban. Ez volt a nagy különbség. És a házak, milyen különbség volt Kelet-Németország és Nyugat-Németország között! Egy nagyon érdekes eset volt, mikor már a vonatot kipucolták, más levegő lett a vonatban, és jött egy gyerek, és minden ülésre dobott reklámokat. És persze az volt az első, hogy megnéztem, mi van a reklámban -- egy hajóutazás a Rajnán. Mondtam Gyurinak és Andrisnak, hogy na látjátok, ezen én is szeretnék részt venni. És ebben maradtunk. Gyuri nem szólt egy szót sem, én kimondtam a magamét, megérkezünk a lakásba, na, azt mondja Anni, van egy meglepetésem számodra, és mutatja a jegyet hármunknak a Rajnára, a hajókirándulásra. Ez a kép is a hajón készült. A két parton végig kastélyok vannak, magánkastélyok. Itt nincs felhúzza a zászló, tehát nem voltak otthon. Tényleg nagyon nagy élmény volt számunkra a rajnai kirándulás. A szomszédok közül valamelyik felröppentette a hírt, hogy Gáspárék nem jönnek haza. Később már mindenki azt mondta, hogy nem jövünk haza. Mikor hazajöttünk, mindenki, hogy hát hazajöttek? Mondom: hát hogy képzelik, hogy itt hagyom a lányomat és a két unokámat?! Különbözik mikor én Németországban voltam [a férjemmel], egy hónapig nem engedtek el [onnan a rokonok]. Aki jött, volt osztálytársaim, ismerősök, volt ismerősök [Nagy]Váradról, mindegyik nyomott a markomba márkát. Egy adott pillanatban bementem a szobába, és elkezdtem bögni, hogy én nem vagyok koldus. Én soha nem panaszkodtam, hogy ez kell? mert általában az itteniek, akiknek volt vagy rokonuk, vagy ismerősük külföldön, sírtak. Hogy ezt nem lehet kapni, azt nem lehet kapni, amazt?

Én soha semmit nem mondtam. Hogy küldjetez ezt, vagy küldjetez azt. És úgy látszik, hogy ezek a németek tudták ezt, vagy a Németországba kiment sorstársak, s mindenki nyomott nekem pénzt. Hát mi vagyok én? Koldus?